Це, трохи смішне само по собі, питання може послужити за точку зачепу до дуже поважної дискусії, ось хоч би на тему рівноуправнення жінки чи... нашого демократичного світогляду.

Бо ж прошу: чи вже саме закінчення, наприклад, слова "інженерова" не є аж так далеко прикметникове, що його однаково добре в мові приміняється до палиці інженера, як і до його жінки?

До того це прикметник виразно присвійного характеру, що ціхує чиюсь власність.

Вже з цих самих причин повинні наші сучасні жінки перестати користуватись цим "титулом".

Треба припускати, що "титул" цей взявся ще з тих часів, як "чимсь" у суспільності міг бути тільки мужчина, а на жінку спливала лише тінь його становища в формі цього "ова".

Але часи тепер настільки пішли вперед, що часто зустрічаємо жінку з титулом побіч свого "нетитулованого" чоловіка. Для послідовності, чи пак рівноправності, повинні ми чоловіка докторки кликати "докторчин", чи "інженерчин". Тільки, здається, мужчини заамбітні, щоб таким робом пошиватись у "чуже пір’я". Бо ж по-справедливому: яка заслуга жінки в тому, що її чоловік своєю індивідуальною працею добився диплома, а за тим і титулу? Хіба – хіба що вона удержувала його на студіях. Тоді вже, коли не правно, то бодай по справедливості могла б мати якісь претензії до його титулу.

Крім того, обставина ця має ще куди поважніший вплив на наше суспільне життя. Наприклад, нарікають наші пані з "Союзу українок", що їм не вдається об’єднати по міських філіях міщанського елемента.

Прошу уявити собі, як мусять почуватися на таких сходинах міщанки, дружини ремісників чи навіть поденних робітників, коли наші пані почнуть титулувати себе "радниковими", "декановими" та різними "овими". Для послідовності повинні хіба теж до жінки муляра звертатись "пані мулярова", а до жінки робітника – "пані робітникова".

Ще найбільше співжиття різних верств, без огляду на соціальне походження батьків, є між нашою молоддю. Але я певна, коли б тільки заведено моду звертатись до дівчат "товаришко докторівна" чи "меценасівно", ті, що їх батьки не мають цього титулу, давно накивали б п’ятами на всякі гуртки й товариства.

Одно знаменне: що глухіша провінція, то більше жага за цими неправними титулами. Так що зароджується підозріння, що духовне життя тих жінок мусить бути не дуже багате, коли це "ова" – єдине в них, чим хочуть вони підкреслити свою вищість від окруження.

А хтось би думав, що жіноча емансипація не має вже нічого "до роботи"! От перша з краю "робота": закиньмо смішний звичай пишатись титулом свого чоловіка, а покладім собі за точку амбіції – своєю індивідуальною працею і зусиллям заслужити собі на... власний титул – гоноріс кауза!

1935